

кажа. — „За коя земя искашь да знаешъ? Земи, казва, има сѣкакви: гнилисти, песакливи, черноземи.“ — „Не това азъ искамъ да знаа, не за това та азъ питамъ; а каква е оная земя, да кажа, сичката земя, какъ тя изглѣда;“ — „Какъ тя изглѣда? Немѣ ти не видишь, казва, и самъ, четя е сива, зеленикава.“ — „Охъ, бѣда моя, бѣдице! Азъ не мога да та попитамъ, не умѣя да ти кажа. Мене, дѣдо попе, казвамъ, ми не трѣба това да знаа, а какавъ е цѣлиятъ свѣтъ? На какво прилича тоя свѣтъ? на санджкъ ли, на петура ли, а може би да е и като лебеница?“ — „А, а, а, вида сега що му трѣба; вида сега що той иска да знае!“ каза дѣдо попъ полека, чегато не мене говори, а другиму. — „А отъ дѣ, казва, ти е дошло това въ главата? Защо е тебе да знаешъ тие работи?“ — „Ехъ, дѣдо попе, защо ма ти питашъ: защо ми е и за какво ми е! Стори добро и кажи ми, щото та питамъ, мола ти са.“ — „Такава е зеръ, каза той; — тя е околчеста, като лебеницата.“ Ехъ, мои братия, можѣтъ ми са завъртѣ въ главата когато чухъ тие думи. Глѣдамъ на него, на и самъ не знаа за какво повече да го питамъ, забравихъ сичко, забравихъ даже защо сѣмъ дошалъ. Тава сѣщо и дѣдо попъ: той мѣ поглѣдна нѣкакъ си зачудено, помжлча малко, на ма повика да влѣза въ одаята му. Когато влѣзохме вѣтре, то той ма покани да сѣдна, даде ми орѣшки и захвана да ма распитва за едно за друго, щото азъ сѣвсѣмъ вече са занѣсохъ. Ха, а, а, сега азъ мога сичко да изцѣда изъ дѣда попа, си помислихъ азъ, сичко ща да ра-